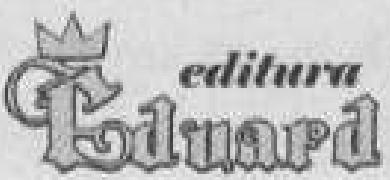

spect pentru oameni

Liviu Rebreanu

Pădurea spânzuraților

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI.....	5
CARTEA A DOUA.....	99
CARTEA A TREIA.....	182
CARTEA A PATRA.....	255

CARTEA ÎNTÂI

1

Sub cerul cenușiu de toamnă ca un clopot uriaș de sticlă aburită, spânzurătoarea nouă și sfidătoare, înfiptă la marginea satului, întindea brațul cu ștreangul spre câmpia neagră, întepată ici-colo cu arbori arămii. Supravegheata de un caporal scund, negricios și ajutați de un țăran cu față păroasă și roșie, doi soldați bătrâni săpau groapa, scuipându-și des în palme și hâcâind a osteneală după fiecare lovitură de târnăcop. Din rana pământului groparii zvărleau lut galben, lipicios...

Caporalul își răsucea mustătile și se uita mereu împrejur, cercetător și cu dispreț. Privelîștea îl supăra, deși căuta să nu-și dea pe față nemultumirea. În dreapta era cimitirul militar, înconjurat cu sărmă ghimpată, cu mormintele aşezate ca la paradă, cu crucile albe, proaspete, uniforme. În stânga, la câțiva pași, începea cimitirul satului, îngrădit cu spini, cu cruci rupte, putrezite, rare, fără poartă, ca și cum de multă vreme nici un mort n-ar mai fi intrat acolo și nici n-ar mai vrea să intre nimeni...

Satul Zirin, cartierul diviziei de infanterie, se ascundea sub o pânză de fum și de pâclă, din care de-abia scoteau capetele, sfioase și răsfirate, vârfuri de pomi desfrunziți, câteva coperișe țuguiate de paie și turnul bisericii, spintecat de un obuz. Spre miazănoapte se vedea ruinele gării și linia ferată ce închidea zarea ca un dig fără început și fără sfârșit. Șoseaua, însemnată cu o dungă dreaptă pe câmpul